

VOLS

voluntariatsolidari
sensibilització

mira més enllà...

MIRA MÉS ENLLÀ...

la realitat del sud a través del cinema

fitxa
FITXA

Direcció, producció i muntatge:

Jafar Panahi.

Països: Irán, Itàlia, Suïssa.

Any: 2000.

Durada: 90 min.

Interpretació: Maryiam Palvin Almani (Arezou), Nargess Mamizadeh (Nargess), Fereshteh Sadr Orfani (Pari), Monir Arab (venedor tickets), Fatemeh Naghavi (mare), Elham Saboktakin (infermera), Mojgan Faramarzi (prostituta).

Guió: Kambuzia Partovi.

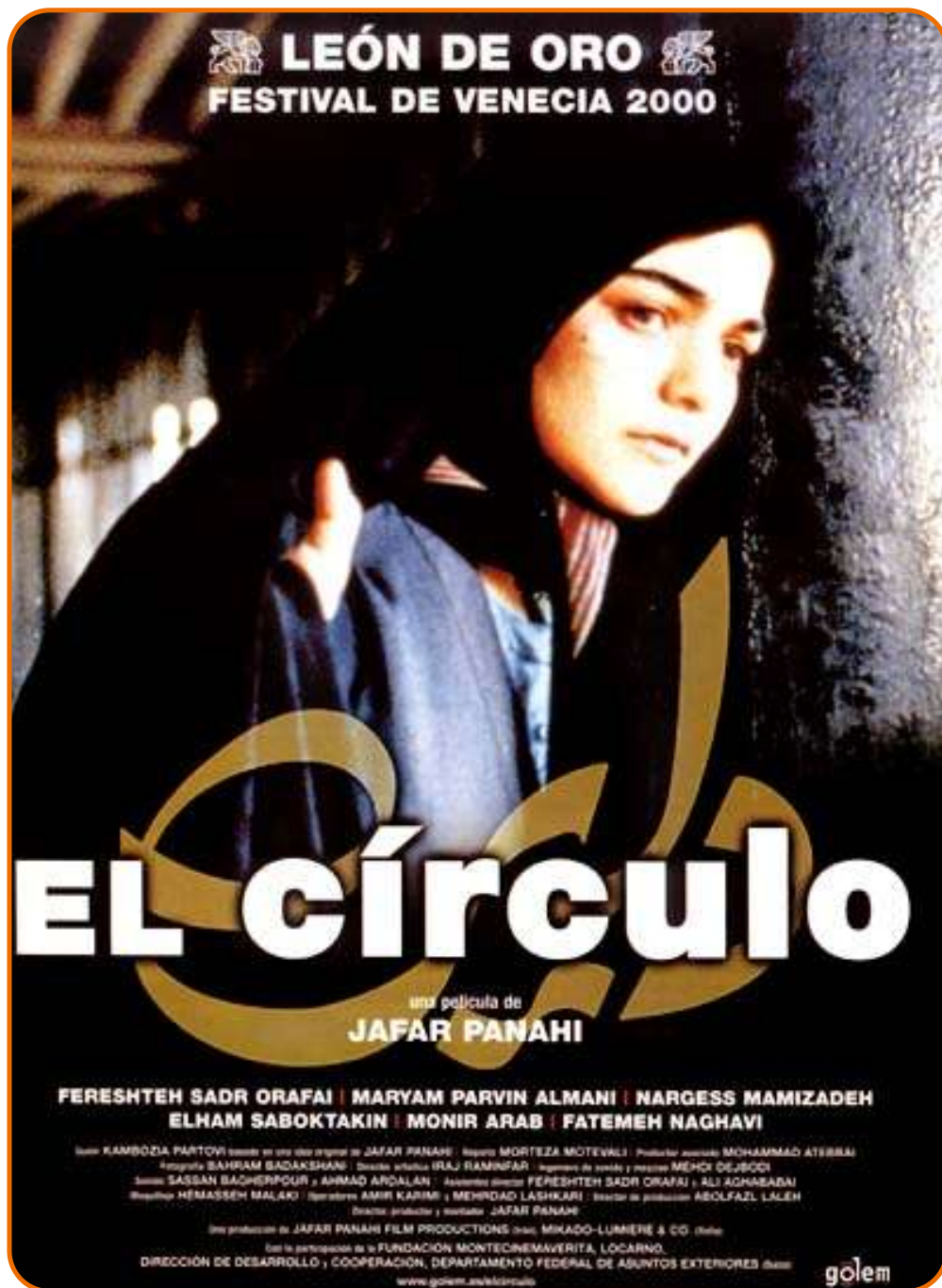
Fotografi: Bahram Badakshani.

Direcció artística: Iraj Raminfar.

Direcció de producció: Abolfazl Laleh.

sinopsi
SINOPSIS

Una dona acaba de donar a llum a una nena. Encara no ho sap, però ella i la seva filla estan ja marcades... Tres dones surten de la presó amb un permís temporal. La necessitat de diners per fugir els portarà a prendre decisions desesperades. A falta d'una identificació apropiada i d'un company de viatge, una jove ha de demanar i mentir simplement per comprar un bitllet d'autobús. Després d'evadir-se de la presó per avortar, una dona soltera pateix la violència dels seus germans que l'expulsen del domicili familiar. Els seus crims no tenen importància, la seva culpabilitat o innocència no importen. Els seus camins es creuen, el suspens de les seves intrigues es fa cada vegada més intens. Els començaments i els finals de les seves històries resulten sovint massa semblants en la seva part més tràgica. El seu món és una constant supervivència, burocràcia i velles desigualtats. Però aquest asfixiant univers no pot acabar amb l'esperit, la força i el valor del cercle de dones.

les dones de "el cercle"

LES DONES DE 'EL CERCLE'

Pari (Fereshteh Sadr Orafi)

El seu nom significa "àngel" però és coneguda com a "papallona". S'acaba d'escapar de la presó. A causa del tracte violent dels seus germans, es troba sola als carrers. Embarassada i sense marit, Pari intenta d'avortar. S'ha d'enfrontar a la veritat després de les dures advertències d'altres dones: "Sense un home no pots anar a cap lloc".

Arezou (Maryam Parvin Almani)

Acaba de ser alliberada amb un permís temporal al costat de Nargess. Arezou està molesta perquè no li permeten fumar en públic i pels xiulets dels homes al carrer. Farà l'impossible per ajudar a Nargess a tornar a la idíl·lica ciutat de la seva infància. Però Arezou suprimiria els inconvenients que generalment s'associen amb la recerca del paradís. Arezou significa "esperança".

Nargess Mamizadeh

El seu nom es pot traduir com "flor" i, de fet, Nargess és una espècie de poncella innocent que es perd ràpidament en la realitat quan comprova com és el món. Les sensacions que produeixen els sons dels carrers de Teheran es poden percebre a través de Nargess. Els seus somnis de casar-se no sempre poden ocultar la seva reprimida sensualitat. Tampoc tem ocultar la seva tenacitat per obtenir el que vol.

Solmaz Gholami

Ha conegut el dolor de la infància. Els resultats de les proves li havien assegurat que estava esperant un nen. Però el nen resulta ser una nena. A la sala d'espera de l'hospital l'anciana mare de Solmaz espera el pitjor: la majoria dels parents, furiosos, insistiran en el divorci. El futur es presenta difícil per a Solmaz, malgrat que el seu nom vol dir "Etern". Encara que sigui una figura a la qual no arribem a veure, el personatge de Solmaz Gholami és fonamental per omplir el cercle.

Elham Saboktakin

Elham té un bon treball i un matrimoni feliç. El preu que paga és estar deslligada de la seva família i amics del passat. Viu amb el temor permanent que el seu marit, metge, descobreixi la veritat sobre la seva estada a la presó. No s'arriscarà a visitar a la família del seu marit pakistanès convençuda que el seu secret seria revelat al final.

Monir Arab

Quan és alliberada després d'una llarga condemna, Monir descobreix que el seu marit s'ha casat amb una altra dona. La distància ha fet que fins i tot la seva pròpia filla estigui més unida a la seva "segona mare" que a ella mateixa. Malgrat la duresa de la vida, Monir es manté feliç, és un ànima pura, sempre desitjant ajudar i tornar favors als qui li ajuden.

Nayereh (Fatemeh Naghavi)

Nayereh ha intentant inútilment abandonar a la seva filla amb anterioritat. Malgrat que la vol sincerament, Nayereh és una mare soltera convençuda que la nena estarà millor amb una família de veritat. Destrossada i confosa, Nayereh deambula pels carrers i s'arrisca que un desconegut se l'emporti.

Mojgan (Mojgan Faramarzi)

Ha hagut de mentir per aconseguir sobreviure. Parla amb ella mateixa i admet ser la classe de dona en la qual s'ha convertit. És massa orgullosa per demanar, està molt fastiguejada per denunciar la corrupció i la hipocresia que percep al seu voltant.

Subtil i cru paisatge d'una realitat globalitzada

"És una nena", informa la infermera a la mare de la dona que acaba de portar al món a un ésser humà més. Error, no es tracta d'un ésser humà més, es tracta d'una dona, que com encara succeeix en molts països de l'actualitat, és víctima de flagells que en altres llocs -en vies de desenvolupament i dels altres- pateixen negres, jueus, pobres o desocupats. Aquesta primera escena a l'hospital marca el to que caracteritzarà els noranta minuts que dura "El cercle", la premiada última pel·lícula de Jafar Panahi ("El globus blanc", "El mirall"), guanyadora, entre d'altres, del premi Fipresci com a millor film en el Festival de Venècia, i l'UNICEF al millor director en el mateix prestigiós esdeveniment.

Sense caure mai en exageracions i amb la particular paciència iraniana per expressar una mirada del món com recursos més notoris, Panahi despullada subtilment la cruesa i misèries que ha de suportar una dona (en aquest cas tres dones) per sobreviure enfront d'una societat que la margina, la humilia i la castiga pel només fet d'haver nascut dona.

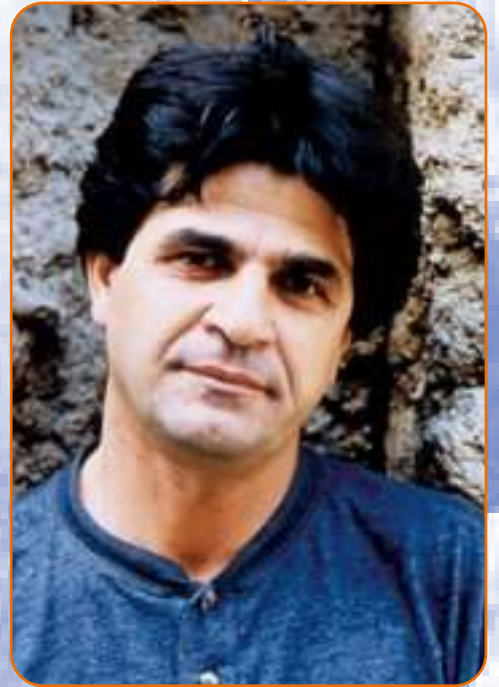
El cercle explica històries diferents, que en veritat tenen molt en comú. Són històries de dones que, a força de coratge, han de trobar la manera de sortejar les burocràcies (no poden viatjar soles en col·lectius, llevat que presentin un certificat), injustícies (els està prohibit fumar en la via pública) i desigualtats imperants en un sistema que les tracta com si fossin enemics.

A través de detalls quotidians sobre els carrers de l'Iran, de petits gestos dels quals la cambra és silenciós testimoni, la trama se'n va desenvolupant al temps que cadascuna de les dones que protagonitzen les tres parts de la pel·lícula reflecteix simbòlicament un món social que li és tràgicament advers. En el que el respecte, la llibertat i l'acceptació a l'altre es destaquen per la seva absència.

Si bé Panahi focalitza el seu film en la dura vida que els toca viure a les dones al seu país, llança un missatge que va més enllà d'aquest cas particular. Córrer el vel de les tristes travessies d'aquestes dones, a simple vista tema principal de la pel·lícula, implica desplaçar-se cap a un enfocament que qüestiona a tots els àmbits elitistes de la societat, no només l'iranià. Perquè la discriminació, la marginació a qui és diferent, l'autoritarisme per imposar idees verticalment, sense atendre les necessitats dels altres, la distinció entre un 'nosaltres' (propietaris del saber i de la veritat) i un 'altres' (ignorant i endarrerit), lamentablement, formen part d'una història tan repetida com globalitzada. Es troben en qualsevol lloc del planeta.

Jafar Panahi (director)

"El cercle" és la tercera pel·lícula del realitzador iranià Jafar Panahi. Amb només dues pel·lícules en el seu currículum Panahi s'ha guanyat una reputació que li converteix en un dels més prometedors directors.

La seva òpera prima, "El globus blanc", aclamada pel públic i la crítica, va rebre nombrosos premis, entre ells la Cambra d'Or en el Festival de Canes, així com ser considerada Millor Pel·lícula Estrangera pel Cercle de Crítics Cinematogràfics de Nova York.

"El globus blanc" es va exhibir en desenes de festivals internacionals i va ser distribuïda en gairebé tot el món. "El mirall" va rebre el Lleopard d'Or en el Festival de Cinema de Locarno i va confirmar Panahi com un jove director reconegut i amb una visió innovadora.

Nascut el 1960 en Mianeh, Iran, Panahi va estudiar cinema a la Universitat de Cinema i Televisió de Teheran. Abans de dirigir la seva primera pel·lícula va fer alguns curts i diversos treballs per a la televisió iraniana i va treballar com ajudant de direcció amb Abbas Kiarostami en "A través de les oliveres".

"La seva llibertat és tan limitada que semblen estar en una gran presó i no sol una classe determinada de dones, sinó totes, com si cada dona pogués substituir a una altra en un cercle que les fa a totes iguals" (Jafar Panahi).

VOLS - Voluntariat Solidari

Pl. d'Artós, 4

08017 Barcelona

Tel. 932.038.808

Fax 932.054.971

vols@ongvols.org

www.ongvols.org